

fra Andrija Topić

MLADOMISNIK

Znameniti franjevac fra Andrija Topić rodio se 8. prosinca 1919. godine na svetkovinu Bezgrješnoga začeca Blažene Djevice Marije, a na krštenju je dobio ime Božo. Znakovito, nagovještaj ili pak providnost?! Sve upućuje na to da je već od samoga rođenja bio usmjeren i pod vidljivom zaštitom Gospe i Gospodina – marijanski fratar i svećenik po Srcu Isusovu.

U vrijeme njegova rođenja, njegov ujak, brat majke Šime, fra Valentin Zovko, već je bio svećenik te je zasigurno predstavljao primjer i uzor kojemu se fra Andrija kao dijete divio. Uz ujaka je započeo svoj redovnički i svećenički put, a uz njega ga je završio i mučeničkom smrću. Time se ostvaruju riječi svetoga Franje: „Bog mi je dao braću“ i „Dobro mi došla, sestrice Smrti“.

Fra Andrija se kroz školovanje nije previše isticao. Samozatajan, nekad čak i neprimjetan, ali vrlo marljiv, odgovoran, predan i posvećen. U prilog tome govore i njegove ocjene kroz školovanje koje su bile *laudabilis* i *eminens*. Imao je odlično vladanje i jako dobre ocjene. Jedan je semestar propustio zbog bolesti tuberkuloze i nije bio ocijenjen. Naš pokojni provincijal fra Rufin Šilić piše: „Zbog bolesti nije poha-

fra Andrija Topić s majkom Šimom, sestrom Ružom i bratom Draganom

*Na Kočerinu
1944. godine,
fra Vinko
Dragičević, fra
Valentin Zovko i
fra Andrija Topić*

đao predavanja, pa mu se semestar nije priznao". Ostavlja li fra Andrija iza sebe nedovršen posao? Da, fakultet nikada nije priveo kraju. Nikada nije diplomirao. Ostavljaju li Bogu predani ljudi nedovršene poslove? Ostavljaju li Bogu posvećeni ljudi nedovršene cjeline iza sebe? O, itekako! Što bismo mi poslije njih radili?

Svi smo, pa tako i fra Andrija, dio Božjega plana koji s nama niti počinje niti završava. Fra Andrija nam je u nasljedstvo ostavio otvorene i neostvorene granice kako bismo i sami, uz Gospodina i u skladu s Njegovim planom, bili otvoreni i ostvareni.

Prema svjedočanstvu pokojnoga fra Vinka Dragičevića, fra Andrija je bio bolehljiv i krhka zdravlja. Iako je za ono vrijeme bio teško bolestan, fra Vinko ističe da je bio vedre i vesele naravi – pravi veseljak. „Unio je veselje u našu župnu kuću na Kočerinu“, posvjedočio je fra Vinko.

Fra Andrijin život nije bio dio bolesti, već je bolest bila dio njegova života. Teška bolest nije okupirala i porobila njegov život niti je imala posljednju i konačnu riječ. Njegova snaga bijaše Gospodin. Unatoč bolesti, ostao je radostan, veseo i nasmijan. Kroz predanost svome redovničkom i svećeničkom pozivu, živio je svoje poslanje na ovom svijetu koliko je to mogao. Život unatoč bolesti, a ne bolest unatoč životu. Sve prema onoj evanđeoskoj s brda blaženstava: radost nije odsutnost, radost je prisutnost. Stoga, fra Andrijina radost nije odsutnost bolesti, već prisutnost Gospodina našega Isusa Krista. Nema bijega. Nema skrivanja. Nema povlačenja. Krilatica je: ususret Životu, ususret Isusu. A sve ovo kao priprava, bolje reći transitus, za fra Andrijino svjedočanstvo Života na svojoj Golgoti.

Osim fra Valentinove sestre Šime, fra Andrijine majke, u trenutku smrti u župnoj kući na Kočerinu s 20. na 21. svibnja 1945. godine, s njima je boravio i fra Andrijin rođak, odnosno fra Valentinov i Šimin nećak, Stanko Zovko. Prema svjedočan-

Krvava plahta na kojoj je
ubijen fra Andrija

stvu tog tada dvanaestogodišnjaka, ubojice su najprije došle i opljačkale kuću. To je bila samo uvertira. I fra Valentin i fra Andrija znali su što slijedi, jer učenik nije veći od Učitelja (usp. Lk 6,40). Prema svjedočanstvu Stanka Zovke, čuo je kako se fra Andrija, fra Valentin i Šima ispovijedaju. Bijaše to priprava, kao pred Pashu. *In fuga salus* (u bijegu je spas) nikako nije bila opcija. Slab, iscrpljen i već teško bolestan, fra Andrija je ležao u svome bolesničkom krevetu. Vjerojatno takav ne bi još dugo niti poživio. A uz njegov je krevet bila i njegova majka Šima. Slika Golgote, gdje je Gospa bila uz križ Kristov. Isus izmučen od bičevanja i križa, a fra Andrija bičevan i izmučen od svoje bolesti. Opet *Učenik nije veći od Učitelja* (Lk 6,40). Krvnik je ušao u bolesničku sobu te, unatoč pokušajima majke Šime da zaštiti svoga sina, hladnokrvno u njega ispalio šest metaka kojima je okončan ovozemaljski život jednoga od najmlađe ubijene naše braće u Drugom svjetskom ratu i poraću. Ubijen je na bolesničkoj postelji koju smo krvavu sačuvali i koja će jednoga dana biti relikvija prvog stupnja nama za poticaj i svjedočanstvo fra Andrijine vjere.

Za života krhak, boležljiv, ali veseo i radostan, dobrano samozatajan, pa čak i neprimjetan, u skladu s onom Isusovom: *Tako će posljednji biti prvi, a prvi posljednji*. (Mt 20,16). Za ovozemaljskog života, skromni fratar koji je iza sebe ostavio toliko toga nedovršena, a sada na čelu kolone naše braće koja će jednoga dana biti proglašena blaženicima/mučenicima kada postupak bude dovršen. Naš je fra Andrija nositelj kauze, prvi među jednakima, predvodnik našega ponosa i nama uzor i svjedok vjere.

Gospodine, u tvojoj je ruci sve, život i smrt, bolest i zdravlje. Zahvaljujemo ti na dobrom primjeru našeg brata fra Andrije. Udijeli i nama strpljivost i radost u svim teškoćama kroz koje moramo proći. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

fra Slaven Brekalo

SLUGA BOŽJI FRA ANDRIJA TOPIĆ I 49 BRAĆE

SVJEDOCI VJERE

Zagreb, 2026.